

Tim & Ildfluen

Oppe i bjergene i et lille hus, boede der en sort kat, ved navn Tim. Han elskede at løbe, at klatre i træer og at fange ting med sine poter.

En dag så Tim en rød flue-lignende plet inde i stuen. Den kunne springe fra gulv, til loft, til væg, lige så hurtigt som han kunne blinke med øjnene. Uanset hvor meget Tim forsøgte, kunne han ikke fange den.

Først prøvede han at løbe alt hvad han kunne. Men det gik ikke. Så prøvede han at snige sig ind på den, som en rigtig snu kat. Men det gik heller ikke.

En morgen, da Tim og hans kattevenner sad og nød solopgangen, fortalte han om den mystiske røde plet. Naboens gamle sribede hankat Finn nikkede.

“Hmm, den røde plet kender jeg godt. Mine forældre kaldte den for ‘Ildfluen’ og i mine 9 liv, har jeg aldrig mødt nogen der har besejret den! Den er UMULIG at fange.”

"Jeg prøvede engang at fange den og løb med hovedet SMASK ind i en væg... Mine knurhår blev aldrig det samme efter det." Fortalte den strithårede kat Henry.

Thea, som var Tims bedste ven, sad og snøftede.

"Hvad er der galt Thea?"

Thea kiggede op på Tim og viste ham en lille flænge på hendes ene pote.

"Hvad er der dog sket?" Sagde Tim "Det er vel ikke Ildfluens skyld, er det?"

"Det skete i går... Jeg blev så ivrig og...og..." Sagde Thea grådkvalt.

"Ikke nok med at den driller mig, men at den gør mine venner ondt. Det er ikke okay." Tim pustede sig op. "Jeg vil være den første kat i verden, der skaffer Ildfluen af vejen."

Finn brød ud i latter.

"HA! Du må da lave sjov! Jeg har set de mest erfarne katte fejle. Og så vil en lille grønskolling som dig fange den. Det er da til grin!"

Tim kunne mærke at Finns ord gjorde ondt. Men da Thea lagde sin ene pote på Tims skulder, vidste han at intet var umuligt.

Tim gik hjem, lagde sig på terrassen og begyndte at tænke.

Hmm, ingen katte har fanget Ildfluen før. Og det ligger i vores natur at være enspændere. De andre katte har sikkert aldrig spurgt om hjælp fra andre. Måske svaret gemmer sig derude et sted?

Tim kiggede op på de hvide skyer, der roligt drev forbi.

"Intet er umuligt." Sagde han til sig selv og rejste sig op.

Målbevidst gik Tim op af de lange

snoede stier, op af bjerget.

På toppen af bjerget, stod der et kæmpe træ. Tim blev så glad, fordi han elskede nemlig at klatre i træer. Han sprang op i træet, greb godt fat med sine kløer og begyndte at klatre opad. Han hoppede fra gren til gren og landede pludseligt i noget blødt.

"Hov, hvad er du for en?" Lød en stemme.

Tim kiggede op og så en stor fugl.

"Jeg hedder Tim og jeg er en kat, hvem er du?"

"Hejsa, jeg hedder Klara og jeg er en ørn." - "Si' mig Tim, hvad laver du i min rede?"

"Jeg vil gøre det umulige muligt!" Sagde Tim.

Og så begyndte han at fortælle Klara om Ildfluen.

"Hmm... Jeg har aldrig selv hørt om 'Ildfluen', men jeg ved hvordan det er at fange små hurtige ting!" Sagde Klara "Vidste du at jeg har dyrerigets bedste øjne? Jeg kan se bitte små mus fra store højder."

Tim havde også engang fanget en mus, men det havde taget ham hele dagen.

"Kan jeg lære at få super-øjne som dig?" Spurgte Tim.

"Mine super-øjne er noget jeg er født med og derfor ikke noget jeg kan lære dig."

"Øv, det havde været meget lettere at fange Ildfluen, hvis bare jeg var en ørn."

"Du må ikke hænge sådan med næbbet Tim, jeg er sikker på at du kan en masse ting, som jeg ikke kan. Men lad mig give dig nogle råd."

Klara rodede i sin rede og fandt papir og blyant frem og rakte dem til Tim.

Tip nummer et:

"Vær tålmodig!" - "Når jeg fanger mus, så slipper musen ofte væk. Så jeg må være meget tålmodig, blive ved med at prøve og aldrig give op."

Tip nummer to:

"Vær opmærksom!" - "Nogle gange kan svaret gemme sig et andet sted, end man lige tror. Det kan være fristende kun at kigge på målet, men sommetider bliver man nødt til at holde øje med omgivelserne."

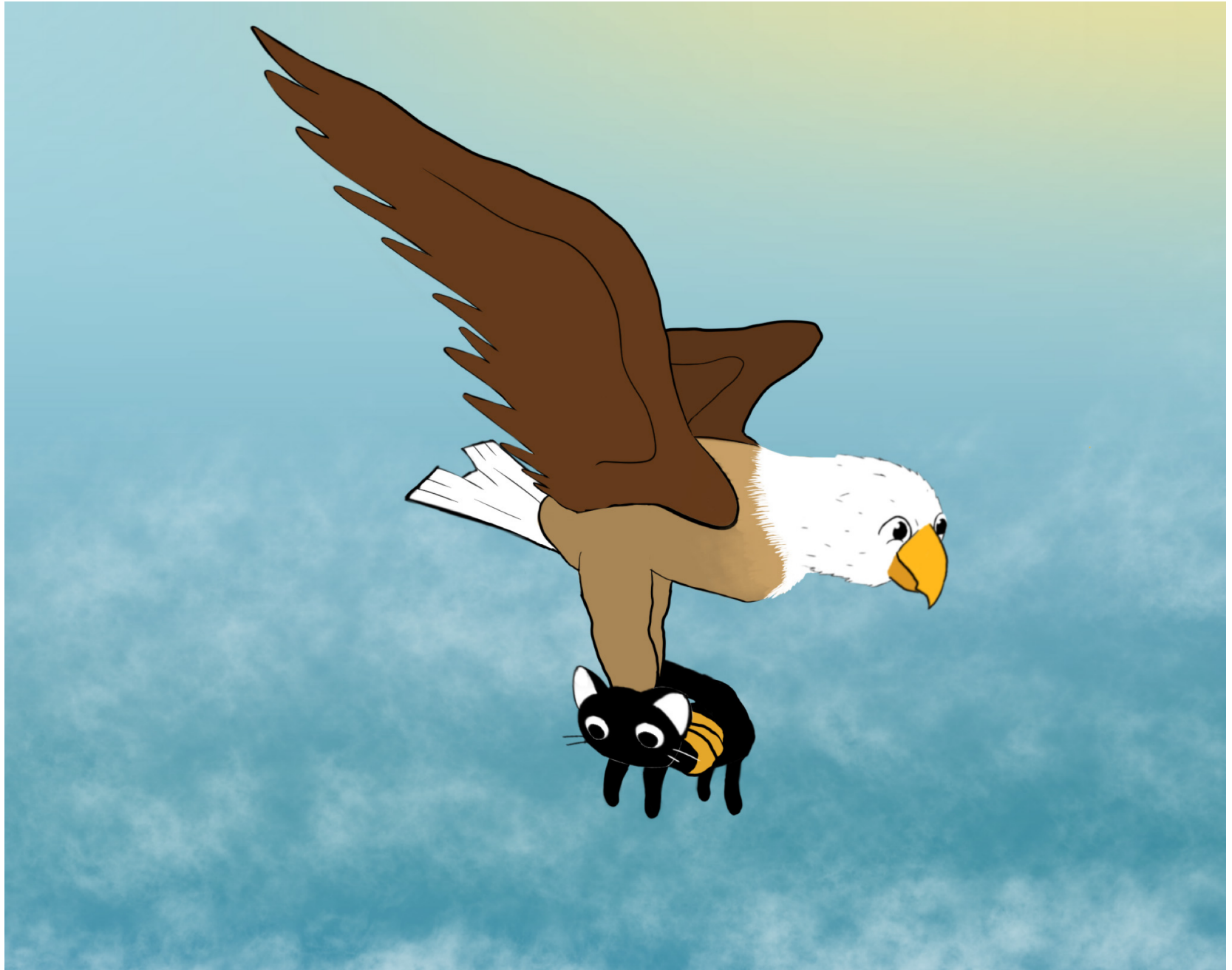
"Tusind tak Klara!" Sagde Tim, da han var færdig med at skrive.

"Jeg kender en, der sikkert kan give dig flere gode råd! Kunne du tænke dig en flyvetur?"

Tim sprang op på alle fire og viftede ivrigt med spidsen af halen.

Det gav et sug i Tims mave da de lettede. I sine tre år syntes han selv, at han havde oplevet meget. Men at flyve, havde han aldrig prøvet før. Hele flyveturen prøvede han at

kigge efter mus, men det var ret svært, for alle de skyer.

Da de fløj over en stor savanne, så Tim noget bevæge sig nede på jorden.

"Hvad er det? En lille myre? Nej vent," - "myrer har da ikke haler, har de?"

Klara fløj tættere ned mod jorden og Tim kunne nu se, at det var en stor kat. Tim syntes selv, at han var hurtig til at løbe. Men den her kat, løb hurtigere end alle andre dyr han havde set.

Klara landede i et lille træ og gav slip på Tim. Den store kat fik hurtigt øje på dem og joggede hen mod dem. Tim sprang ned af træet og hoppede begejstret.

“Wow! Du er nok den hurtigste og sejeste kat jeg nogensinde har mødt! Hvordan kunne du være sådan Flooou også sådan Wooosh.” Tim faldt på halen, da han skulle vise hvordan det havde set ud.

Den store kat kiggede ned på Tim.

“Tusind tak. Jeg hedder Geo og jeg er en gepard. Geparden er verdens hurtigste dyr på land og kan løbe helt op til 110 kilometer i timen.”

Tim skyndte sig at tage sine noter frem og begyndte at skrive da Geo fortsatte.

"Vidste du at vi to faktisk er en del af en kæmpe familie, der hedder kattefamilien? Der findes 37 arter i kattefamilien. Der er geparden, løven, leo... - "

Tim sprang op på benene og afbrød

"Fortæller du mig at jeg er i familie med verdens hurtigste dyr?!"

"Det hurtigste dyr på land, ja." Rttede Geo. "Det hurtigste dyr i hele verden er en vandrefalk, den har en hastighed på 325 kilometer i timen, når den dykker ned gennem luften."

"Men det er da lidt snyd," sagde Tim. "Du løber, og den falder... bare rigtig, rigtig hurtigt."

Geo smilede og åbnede munden igen, men stoppede op, da han så Tims bedende blik.

“Duuu Geo? Nu når du ligeså godt kunne være min onkel, vil du så ikke lære mig, at løbe lige så hurtigt som dig?”

Og så begyndte Tim at fortælle Geo om Ildfluen.

“Jeg er bange for at det ikke er sådan det hænger sammen, Tim. Selvom vi er i familie med hinanden, betyder det ikke at vi er bygget ens.” - “Ser du, jeg har en slank krop, lange ben og meget store lunger. Kort sagt, jeg er bygget til fart.”

Tim forsøgte at trække maven ind og skubbe brystet frem, hvilket fik ham til at blive helt rød i hovedet af anstrengelse.

Geo kiggede nervøst på Tim

“Men hey! Må jeg se dine kløer?”

Tim pustede ud og gispede efter vejret, mens han løftede sin ene pote. Geo nærstuderede Tims lille pote og nikkede bekræftende.

“Dine kløer er gemt væk. Geparden er det eneste dyr i kattefamilien, der ikke kan trække sine kløer tilbage.”

"Nå, sådan her?" Sagde Tim stolt og trak kløerne frem og tilbage.

"Ja lige netop! Det bedste tip til at løbe hurtigt er, at have kløerne ude. Det gør nemlig, at du lynhurtigt kan sætte af til spurt og overraske dit bytte."

Tim smilede og stak kløerne ud. Så lænede han sig lidt tilbage og satte i løb.

"Jeg er hurtig som lynet! Jeg trækker aldrig mine kløer tilbage igen, jeg vil være ligesom dig onkel!"

"Mine kløer er blevet så slidte, at jeg ikke kan klatre længere, så hvis du vil være ligesom mig kan du godt vinke farvel til klatring."

Tim stoppede brat op, kiggede ned på sine kløer og trak dem ind igen. Hvis der var noget Tim elskede udover at løbe, så var det at klatre i træer.

"Tak for de gode råd onkel, men øv, det ville være meget lettere at fange Ildfluen hvis bare jeg var en gepard."

Klara og Tim sagde pænt farvel til Geo og med ét var de over skyerne igen. Tim kæmpede for at holde øjnene åbne, i søgen efter mus. Men hans syn blev langsomt sløret. Den kølige luft under poterne og lyden af Klaras rytmiske vingeslag gjorde ham søvnig.

Tim vågnede da Klara landede ovenpå hans hus. Hans øjenlåg hang trætte ned over hans øjne.

“Tak for al din hjælp i dag, Klara.” Sagde han søvnigt. Så nikkede Klara med næbbet og fløj hjemad.

Tim hoppede, med tre dovne hop, ned fra taget og kravlede hen til det åbne køkkenvindue.

“Mmhm mennesket står ude i køkkenet, gad vide om-...” hans øjne blev store, da han fik øje på den lysende plet på væggen.

“Ildfluen! Den er tilbage!” råbte Tim og vendte sig om, men Klara var allerede over alle bjerge.

Tim tog en dyb vejtrækning.

“Jeg må være tålmodig.”

Han fulgte Ildfluens bevægelser med øjnene.

“Jeg må være opmærksom.”

Han kiggede rundt i køkkenet og så sit menneske stå med noget i hånden. Det var en aflang skinnende genstand og den havde et lille rødt lys for enden.

“Er det... en Ildflue der sidder og kigger ud? Det må være Ildfluens bo!”

Tim stak sine skarpe kløer ud og borede dem ned i vindueskarmen. Så spændte han kroppen, som en flitsbue og satte af med alle kræfter. Han fløj gennem køkkenet og slog Ildflueboet ud af menneskets hånd. Der lød et højt ‘K L I N K’, da den faldt ned på stengulvet. Tim sprang hen og lagde sine poter over den og kiggede rundt. Han kunne ikke længere se Ildfluen på væggen. Så løftede han den ene pote forsigtigt og nærstuderede Ildflueboet, men der var ingen Ildfluer at se.

“Kan det virkelig være rigtigt? Har jeg...?”

Han puffede til den, så den gled hen ad gulvet for at sikre sig at de ikke gemte sig derinde.

“Jeg gjorde det! Jeg har bekæmpet Ildfluen!” Råbte han og kiggede stolt op på sit menneske.

Mennesket stod med store øjne og måbede.

“Hehe, stop, det var da ingenting.” Rødmede Tim.

Han rømmede sig.

“Bare rolig, ingen Ildflue vil nogensinde turde komme ind i vores hus igen. Ikke så længe jeg er her.”

Tim var lige ved at suge maven ind og skyde brystet frem, men fangede sig selv i det.

“Jeg er perfekt som jeg er.”

Så lod han sin tykke mave dumpe ned på gulvet og gik med stolte skridt ind i stuen.

“For selvom at jeg hverken har dyrerigets bedste øjne. Og at jeg er langt fra er den hurtigste. Så lykkedes det mig alligevel, at gøre det umulige.”

Han lagde sig som en klump foran pejsen og begyndte at spinde.

Det kildede i hans mave, når han tænkte på hvordan de andre katte ville reagere i morgen.

Han glædede sig til at fortælle Thea og Henry, at de ikke længere skulle være bange.

Men mest af alt glædede Tim sig til at fortælle Finn, at intet er umuligt, hvis bare man tror på det.

